

PASIVNÍ BANKOVNÍ OBCHODY.

Obchodní banky podnikají v 90 i více procentech s kapitálem cizím, vypůjčeným. Největší podíl na vypůjčených cizích zdrojích představují **vklady** a půjčky od nebankovní klientely. Vklady a půjčky od nebankovní klientely jsou proto předmětem pasivních úvěrových obchodů bank.

Pasivní zdroje nakupované bankami na finančním trhu jsou vedle vkladů primárních doplňovány i ze zdrojů „nakoupených“ od jiných bank jednak formou bankovních vkladů a půjček, jednak formou specifických obchodů na mezibankovních peněžních trzích a na trzích kapitálových.

Vkladové produkty

Podle produktů je nejčastější členění na:

- Vklady na viděnou (běžné vklady, vklady na požádání, vista vklady),
- Termínované (termínové) vklady,
- vklady tzv. „spořicí“,

Podle splatnosti produktů jsou členěny na:

- krátkodobé, splatné do jednoho roku,
- střednědobé s dobou splatnosti nad jeden rok do čtyř (i pěti) roků,
- dlouhodobé se splatností nad čtyři (pět) let.

Vklady na viděnou

Vklady na viděnou jsou vklady klientů kdykoliv splatné bez výpovědní lhůty. Označují se také jako **vklady na požádání, vista vklady, běžné vklady (účty)**.

Disponibilita u těchto vkladů není nijak omezena, proto úroková sazba je zpravidla nejnižší v porovnání s ostatními depozitními obchody.

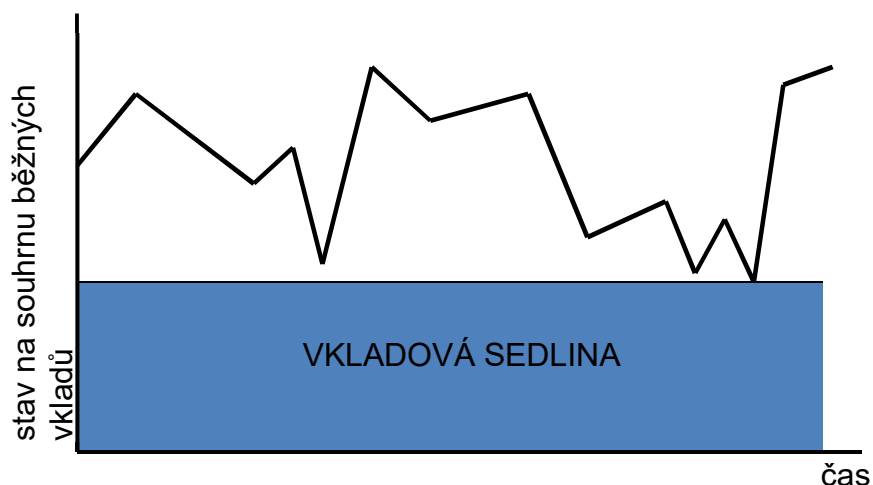
Pro klienty plní vklady na viděnou dvě funkce:

- slouží k likvidnímu uložení dočasně volných peněžních prostředků,
- realizuje se jejich prostřednictvím platební styk – tzn., slouží jako „bezhotovostní pokladna“.

Pro banky také existují důvody (resp. vklady plní pro banky určité funkce), proč banky tyto obchody provozují. Vklady na viděnou představují pro banku důležitý zdroj financování, a to z těchto důvodů:

- výše úrokových sazeb je relativně nízká a stabilní,
- banky mohou profitovat při provádění platebního styku z pozdějšího připisování peněz (v rámci zákona) – jedná se o tzv. float zisk, kdy banky přes noc uloží peníze u jiné banky nebo u banky centrální,
- existence **vkladové sedliny** – jedná se o určitou část vkladů, které bance zůstávají trvale k dispozici, protože klienti obvykle nevyčerpají zcela své zůstatky na běžných účtech. Platby odcházející z banky a do banky přicházející se částečně vyrovnávají a při převodech mezi účty v rámci jedné banky se celkový stav vkladů nemění.

Obecně platí, že čím větší je banka, tím větší sedlinu také vykazuje. Udává se, že v praxi sedlina tvoří cca 80 % zůstatků na běžných účtech. Schematicky je vkladová sedlina znázorněna na obrázku 4.1.

Obrázek 1: Vkladová sedlina běžných účtů

Zdroj: Černohorský, J. a P. Teplý, *Základy financí*, s. 236.

Běžný účet lze považovat za základní bankovní produkt, protože stojí obvykle na počátku vztahu mezi klientem a bankou a je předpokladem pro využívání řady dalších bankovních produktů. Běžný účet slouží především k likvidnímu uložení dočasně volných prostředků a provádění bezhotovostního platebního styku.

Při zřízení běžného účtu je vytvořen *podpisový vzor*. Zároveň při uzavírání smlouvy o vedení depozitního účtu je nutné, aby klient určil tzv. *dispoziční právo* (kdo má právo disponovat s prostředky na účtu).

Podle *zákona č. 253/2008 Sb., o některých opatřeních proti legalizaci výnosů z trestné činnosti a financování terorismu*, ve znění pozdějších předpisů, nesmí banky zřizovat anonymní účty.

Termínované vklady

Termínované (termínové) vklady jsou určeny ke garantovanému zúročení vkladů. Princip je ten, že tyto vklady jsou úrokově zvýhodněny za časové omezení disponibilní. Zpravidla neslouží k provádění platebního styku. Termínované vklady mohou být vedeny fyzickým osobám, podnikatelům i právnickým osobám.

Rozlišujeme:

- **Vklady na pevnou lhůtu** – sjednávají se v měnách, u kterých to banka umožňuje, a na předem vymezenou dobu (např. 1 měsíc, 1 rok, 5 let, apod.). Klient se vzdává práva nakládat s vkladem během stanovené doby a za to získá nejvýhodnější úrokové sazby (čím vyšší vklad a čím delší doba, tím vyšší úrok obdrží). Sjednaný úrok může být stanoven jako pevný nebo proměnlivý.
- **Vklady s výpovědní lhůtou** – u těchto vkladů není doba uložení peněz předem sjednána, ale před uskutečněním výběhu musí vkladatel vklad (popř. jeho část) vypovědět. Délka výpovědní lhůty se liší (např. 1 měsíc, 3 měsíce, 1 rok) a má vliv na úrokovou sazbu.
- **Revolvingové** (neboli automaticky obnovované) **termínované vklady** – se automaticky obnovují po určeném datu splatnosti vkladu, pokud klient bance nesdělí, že tento termínovaný vklad ruší a jak chce naložit s prostředky, které si na něm uložil.

Termínované vklady mohou být rovněž propojeny s *běžným účtem*, což umožňuje:

- průběžně převádět, a tak lépe zhodnocovat volné disponibilní prostředky uložené na běžném účtu,
- zvyšovat o úroky ze zůstatku na termínovaném vkladu disponibilní zůstatek na běžném účtu.

Pro klienta plní termínované vklady funkci zhodnocení peněžních prostředků (jsou ale méně likvidní než vklady na viděnou), **pro banku** je to opět důležitý zdroj financování. Oproti vkladům na viděnou zde není tak častý pohyb peněžních prostředků (s tím souvisí nižší obslužné náklady banky na tyto vklady), ale na druhou stranu banka za tyto vklady musí platit vyšší úrokovou sazbu, protože omezuje klientovi dostupnost peněz.

Spořicí (úsporné) vklady

Spořicí účty představují spojení výhod běžného účtu (jednodušší možnosti disponování se zůstatkem na účtu) a termínovaného vkladu (výhodnější úroková sazba) – je tedy možné je chápat také jako jakýsi doplněk k běžnému účtu.

Spořicí účty bývají obvykle úročeny lépe než běžné účty. Nejsou primárně určeny k provádění platebního styku, ale slouží především ke zhodnocování volných finančních prostředků klienta. Obchodní banky klientům mohou nabízet spořicí účty nejenom

v korunách, ale také v cizích měnách. Spořicí účet je obvykle zakládán na dobu neurčitou s dohodnutou výpovědní lhůtou, v některých případech dokonce bez výpovědní lhůty.

Mezi nejběžnější formy spořicích vkladů patří:

- vklady termínované nebo na viděnou,
- stavební spoření,
- penzijní spoření,
- vkladní knížky.

Vkladní knížky jsou spořicími produkty, které nejsou určeny pro platební styk. Vkladní knížka slouží jako doklad, do kterého se klientovi zaznamenávají úložky, výběry a úroky. Vkladní knížky musí obchodní banky vést tzv. na jméno, to znamená, že také jejich majitel musí být identifikován v souladu s platnými zákony. Z toho vyplývá, že také finanční prostředky uložené na vkladních knížkách jsou pojištěny. V současnosti význam vkladních knížek klesá, ale stále se používají.

Stavební spoření

Ve druhé polovině 90. let se v českém bankovním systému začal vytvářet segment specializovaných bankovních institucí - stavebních spořitelen, které se při svém podnikání kromě bankovního zákona řídí také zákonem č. 96/1993 Sb. o stavebním spoření a státní podpoře stavebního spoření, jenž prošel již několika úpravami. Účelem stavebních spořitelen se stalo uspokojování bytových potřeb obyvatel. Stavební spořitelna je také dle platné zákonné úpravy jediným bankovním subjektem, který může poskytovat finanční produkt stavebního spoření.

V České republice působí pět stavebních spořitelen: Českomoravská stavební spořitelna, Modrá pyramida stavební spořitelna, Raiffeisen stavební spořitelna, Stavební spořitelna České spořitelny a Wüstenrot stavební spořitelna.

Stavební spoření je dle definice *Asociace českých stavebních spořitelen* definováno jako účelový druh spoření, při němž vkladatel dlouhodobě ukládá své finanční prostředky u specializované banky. V průběhu tohoto spoření má nárok na čerpání státní podpory a po jeho skončení může, při splnění dalších podmínek, využít možnosti získání úvěru ze stavebního spoření.

Stavební spoření může být poskytováno jak *fyzickým osobám*, tak i *osobám právnickým*. Rozdíl mezi těmito osobami je v nároku na státní podporu. Fyzická osoba má při splnění určitých podmínek nárok na státní příspěvek, právnická osoba však tento nárok nemá. Na státní příspěvek má nárok jakýkoliv občan České republiky; občan Evropské unie, jemuž bylo vydáno povolení k pobytu na území České republiky a přiděleno rodné číslo příslušným orgánem České republiky; fyzická osoba, která má trvalý pobyt na území České republiky a má přidělené rodné číslo od příslušného orgánu České republiky. Státní příspěvek může získat každá fyzická osoba, která si sjedná smlouvu ze stavebního spoření. Na jednu fyzickou osobu může být sjednáno více smluv, ale pouze na jednu

smlouvu bude vyplácena státní podpora, což v praxi znamená, že na jedno rodné číslo připadá jedna státní podpora. Od roku 2011 je výše této podpory 10 procent z uspořené částky v příslušném kalendářním roce, maximálně však 2000 korun ročně.

Při zřízení smlouvy o stavebním spoření je důležité určit výši **cílové částky**. Dle výše cílové částky se odvíjí i poplatek, který je potřeba zaplatit stavební spořitelně. Poplatek bývá většinou ve výši jednoho procenta z cílové částky. Minimální výše cílové částky by se měla rovnat součtu veškerých vkladů, které chce klient v rámci šestileté vázací doby na stavební spoření vložit, všech státních podpor a také veškerých výnosů z vkladů, státních podpor a připsaných úroků.

U stavebního spoření až do 31. prosince 2010 nepodléhaly veškeré úroky srážkové dani, jako je tomu například u spořicíh účtů. Od 1. ledna 2011 je na výnosy ze stavebního spoření uplatňována 15% srážková daň z příjmů. Daň za klienta odvádí příslušná stavební spořitelna, u které je stavební spoření sjednáno.

Penzijní spoření

- Důchodové spoření

*Reforma důchodového systému s sebou přinesla i nový produkt pro zajištění na stáří v podobě **důchodového spoření**. Vstup do tohoto spoření byl dobrovolný, ale poté již nebyla možnost důchodové spoření zrušit. Jelikož byl o důchodové spoření malý zájem (této možnosti využilo pouze přibližně 84 tisíc obyvatel ČR), došlo k zrušení tohoto produktu. V červenci roku 2015 byl zamezen vstup do II. pilíře důchodového systému a začátkem roku 2016 byly zrušeny i příspěvky do tohoto pilíře. Pro účastníky, zahrnuté v tomto pilíři, nastala možnost buď vyplacení celé našetřené částky anebo převedení dané sumy na bankovní účet či doplňkové penzijní spoření.*

Důchodové spoření se skládalo z důchodových fondů penzijních společností, u kterých byly nabízeny odlišné investiční strategie. Systém byl tedy podobný, jako je tomu u doplňkového penzijního spoření. Na rozdíl od doplňkového penzijního spoření, do těchto fondů lidé místo příspěvků odváděli určitá procenta ze svého výdělku, což se naopak podobalo prvnímu pilíři.

Vklady do důchodového spoření byly ve výši 5 % z vyměřovacího základu. Tyto vklady zahrnovaly část odvodů, které měly směřovat do I. pilíře, spolu s vlastním příspěvkem, a to přesněji 3 % z vyměřovacího základu (tudíž namísto 28 % částky z vyměřovacího základu bylo odváděno na důchodové pojištění pouze 25 % této částky), a navíc 2 % z vyměřovacího základu odváděl účastník sám.

Dále se dle vybrané investiční strategie přičítalo zhodnocení z těchto prostředků. Jelikož účastníci tohoto pilíře odváděli menší částku na sociální pojištění než ostatní, kteří se do II. pilíře nepřihlásili, budou mít nárok na nižší důchod než ostatní. Stejně je to i s dobou pojištění, jelikož za rok pojištění získají procentní výměru s použitím koeficientu 1,2 % namísto 1,5 %. Jediným východiskem z této situace je doplacení zbývajících sociálního pojištění, čímž lidem zúčastněným v tomto spoření vznikne nárok na důchod ve stejné výši, jako lidem, kteří se do tohoto spoření nepřihlásili.

- Penzijní připojištění

Penzijní připojištění vzniklo v roce 1994 vydáním zákona č. 42/1994 Sb., jako státem regulovaný spořicí produkt dlouhodobého a relativně bezpečného ukládání a zhodnocování peněžních prostředků. Novou

smlouvu penzijního připojištění bylo možné uzavřít nejpozději 30. 11. 2012. Penzijní připojištění si mohla zřídit kterákoli osoba starší 18 let, která byla občanem ČR či jiné země EU s trvalým pobytem v Česku nebo se účastnila se veřejného zdravotního nebo důchodového pojištění v rámci České republiky. Od 1. 1. 2013 toto spoření bylo nahrazeno novým doplňkovým penzijním spořením.

Původní spoření však existuje stále, pouze se úspory klientů účetně vyčlenily z penzijního fondu do **Transformovaného fondu**, který od 1. 1. 2013 spravuje penzijní společnost. Spoření i výplata dávek se i nadále řídí původními podmínkami a zejména platným penzijním plánem. K výhodám spoření do transformovaných fondů (dříve penzijních fondů) patří to, že zaručují:

- garanci každoročního nezáporného zhodnocení,
- výsluhovou penzi (vybrání 1/2 naspořených prostředků po 15 letech spoření) a
- možnost jednorázové výplaty našetřených peněz v 60 letech. U smluv uzavřených před novelizací zákona o penzijním připojištění, ke které došlo v roce 1999, je to dokonce už v 50 letech.

Účastníci penzijního připojištění se mohli rozhodnout pro přestup do účastnických fondů, jež jsou součástí doplňkového penzijního spoření, které bylo zavedeno na začátku roku 2013 v rámci penzijní reformy.

- Doplňkové penzijní spoření

Doplňkovým penzijním spořením, neboli III. pilířem důchodového systému, se dle zákona č. 427/2011 Sb. rozumí „shromažďování a umístování příspěvků účastníka doplňkového penzijního spoření (dále jen „účastník“), příspěvků placených za účastníka jeho zaměstnavatelem a státních příspěvků do účastnických fondů obhospodařovaných penzijní společností a vyplácení dávek z doplňkového penzijního spoření, jehož účelem je zabezpečit doplňkový příjem účastníka ve stáří nebo invaliditě“ (zákon č. 427/2011 Sb.).

Pravidelné spoření ze strany klienta je zvýhodněno státními příspěvky a také daňovými zvýhodněními. Na tomto spoření se může podílet i zaměstnavatel klienta, což může být pro zaměstnavatele výhodné, jelikož může uplatňovat na tyto vklady daňové zvýhodnění stejně jako účastník tohoto spoření. Penzijní společnosti hrají v tomto případě důležitou roli, a to ve funkci spořicí. Vklady účastníka jsou investovány do různých účastnických fondů, které si zvolí sám klient spolu s investiční strategií.

Na rozdíl od jiných produktů nabízených na finančním trhu, lze v případě doplňkového penzijního spoření využít státních příspěvků. Ty se stanovují dle výše měsíčních příspěvků účastníka, přičemž maximální výše státního příspěvku je stanovena na 230 Kč měsíčně při vkladu 1 000 Kč a více.

Mimo státních příspěvků, může klient využít také daňových odpočtů na produkty III. důchodového pilíře, kterými jsou penzijní připojištění a doplňkové penzijní spoření. Zatímco do roku 2016 byl strop daňového odpočtu na tyto produkty stanoven na 12 000 Kč, od roku 2017 je možné využít dvojnásobné daňové odpočty, tudíž až do výše 24 000 Kč. Tento odpočet je pro tyto dva produkty společný.

Výpůjčky bank

Výpůjčky na mezibankovním trhu, které obchodní banky provádějí za účelem zvýšení svých pasivních zdrojů, mají různé formy i různé doby splatnosti. Výpůjčky bank lze charakterizovat jako kontrolovatelná pasiva, na rozdíl od vkladů, které ve všech svých variantách jsou více nebo méně nekontrolovatelnými pasivy.

K výpůjčkám, které jsou alternativou krátkodobých a střednědobých termínovaných vkladů, je možno zařadit depozitní certifikáty, vkladové či úsporné listy a jiné druhy dluhopisů. Nejfrekventovanějším bankovním dluhopisem jsou hypoteční zástavní listy, které slouží bance k opatření si zdrojů pro refinancování poskytovaných hypotečních úvěrů.

Vkladové listy a depozitní certifikáty

Depozitním certifikátem se myslí bankovní poukázka, kterou banka potvrzuje přijetí vkladu, nejčastěji s krátkodobou až střednědobou splatností. Banka se v certifikátu zavazuje ve stanoveném termínu splatnosti vklad v jeho jmenovité hodnotě včetně úroku, který odpovídá úrokové sazbě a splatnosti, jež jsou na certifikátu uvedeny, vyplatit. Po vyplnění jména vkladatele se depozitní certifikát stává cenným papírem. Certifikáty smí nakupovat jak fyzické osoby, tak i osoby právnické.

Většina českých bankovních domů však emitovala depozitní certifikáty pro fyzické osoby. Pojem **vkladový list** byl původně slovem stejného významu pro depozitní certifikát. České banky za vkladové listy považují takové, které mají nestandardní podmínky a zvyklosti cenných papírů, kterými může být libovolná výše vkladu nebo předčasné splacení. Některé vkladové listy byly emitovány předlžitelně úročené s předem známou dobou splatnosti. Zájemce nakoupil tento vkladový list za nižší cenu, než byla jeho jmenovitá hodnota.

Klasický depozitní certifikát je proti termínovanému vkladu výhodnější v převoditelnosti. Většina certifikátů, které byly vydány bankami v devadesátých letech dvacátého století, nebyla obchodovatelná ani převoditelná. Volně převoditelný depozitní certifikát je takový, který je emitovaný na majitele a není pojištěn v rámci pojištění vkladů. Banka ho v nynější době jako anonymní již emitovat nesmí. Nepřevoditelné depozitní certifikáty jsou málo likvidní, ale na retailovém trhu byly v období expanze českých bank velmi dobře prodejnou novinkou. Původní oblíbenost depozitních certifikátů na území České republiky se postupem času vytrácela z důvodu vyššího daňového zatížení výnosu proti termínovaným vkladům a také kvůli vyloučení z pojištění vkladů.

Banky mají v nabídce produktů depozitní certifikáty nejen pro své klienty, ale i pro ostatní případné zájemce o krátkodobé investování. Ti do nich jednorázově umisťují své aktuálně volné finanční prostředky. Zároveň si vybírají certifikáty s nejvýhodnějším úrokem. Banka tímto získává finanční zdroje, které nejsou odvolatelné, a zvyšuje tím svoji likviditu.

Depozitní certifikáty jsou tedy dluhové cenné papíry peněžního trhu, jejichž emisí si banka zajišťuje krátkodobé cizí zdroje.

- Doba splatnosti je 1, 3, 6 a 12 měsíců.
- Úroková sazba je obvykle nižší než u dlouhodobějších dluhových cenných papírů, avšak vyšší než u státních pokladničních poukázek.
- Jsou ze zákona pojištěny.

Rozlišujeme:

- **velkoobchodní depozitní certifikáty** – jsou emitovány ve vysokých nominálních hodnotách a celková hodnota emise je vysoká. Kupují je penzijní fondy, investiční fondy, pojišťovny, banky, apod.
- **maloobchodní depozitní certifikáty** – jsou emitovány v menších emisích s menší nominální hodnotou a kupují je běžní obyvatelé.

Vkladové listy jsou dluhové cenné papíry kapitálového trhu, které vyjadřují povinnost banky vrátit v době splatnosti cenného papíru klientem uložený vklad spolu s příslušným úrokovým výnosem. Obvykle jsou střednědobé – jejich splatnost bývá 2 až 5 let. Jsou podobné depozitním certifikátům – liší se však dobou splatnosti a mírou obchodovatelnosti (nebývají sekundárně obchodovány), někdy jsou oba pojmy používány jako synonyma.

Bankovní dluhopisy

Emisí dluhopisů se emitent obrací prostřednictvím kapitálového trhu na širokou veřejnost – majitele disponibilních zdrojů, kteří jsou ochotni investovat peníze do cenných papírů emitenta. Banky, pokud se do tohoto procesu zapojí, a to nákupem části nebo celých dluhopisových půjček, poskytují emitentům bankovní úvěr. Podle druhu emitenta, účelu půjčky, jejího zajištění a dalších podmínek rozlišujeme různé druhy dlužních úpisů (dluhopisů). **Bankovní dluhopisy** jsou součástí aktiv banky.

Existují různé druhy dluhopisů, které se liší podle subjektů, které je vydávají:

- Průmyslové dluhopisy – vydávají podniky (firmy).
- Bankovní dluhopisy jsou dluhopisy emitované peněžními ústavami. Pokud bankovní obligace nakupují na kapitálovém trhu jiné banky, představují rovněž aktivní úvěrový obchod.
- Státní a komunální obligace vydává ústřední vláda (např. ministerstvo financí, centrální banka), země a obce.

S cílem zainteresovat banky a jiné finanční investory začaly zejména podniky vydávat ziskové a indexové dluhopisy a půjčky s proměnlivým úrokem. U ziskového dluhopisu je výnos vázán na dosažený zisk emitenta. U indexových dluhopisů je výnos vázán na vývoj indexu, např. cen ropy, zlata, popř. jiné komodity. Proměnlivý úrok se odvíjí od aktuální úrokové sazby na kapitálovém trhu.

- Hypoteční zástavní listy

Hypoteční zástavní listy (dále HZL) jsou dluhopisy vydávané hypotečními bankami s cílem získat finanční prostředky na poskytování hypotečních úvěrů. *Jmenovitá hodnota a hodnota poměrného výnosu HZL je plně kryta pohledávkami z hypotečních úvěrů.* Pro řádné krytí jmenovité hodnoty hypotečních zástavních listů mohou být použity pouze pohledávky z hypotečních úvěrů, které nepřevyšují 70 % ceny zastavených nemovitostí. Vedle institutu řádného krytí funguje také tzv. *náhradní krytí*, což mohou být jen vysoce likvidní a bonitní prostředky (například hotovost, státní dluhopisy nebo vklady u ČNB).

Takto kvalitní krytí činí z hypotečního zástavního listu jeden z vůbec **nejbezpečnějších cenných papírů**. HZL jsou vhodné pro konzervativní investory, kteří nemají příliš velké zkušenosti s angažmá na kapitálových trzích a nechtějí podstupovat významnější riziko.

Proč si pořídit hypoteční zástavní listy?

- **Jistota** – hypoteční zástavní listy jsou kryty pohledávkami z hypotečních úvěrů, které jsou navíc zajištěny prostřednictvím zástavního práva reálně existující nemovitosti. Dvojití zajištění a fakt, že je nemůže vydávat "kdokoli", činí z HZL jistou a bezpečnou investici. HZL tak de facto disponují stejnou jistotou jako třeba vkladní knížky nebo státní dluhopisy, většinou ale přinesou svému majiteli vyšší výnos.
- **Výnosnost** – úrok, který na základě vlastnictví zástavního listu obdrží jeho majitel, je obvykle stanoven jako fixní. To znamená, že bude platit po celou dobu trvání HZL. Navíc je tento výnos čistý. Úrok totiž nepodléhá dani z příjmu jako například u termínovaných vkladů nebo vkladních knížek. Kromě toho lze za předpokladu klesajících úrokových sazeb realizovat zisk rezultující z nárůstu kurzu HZL na pražské burze nebo na RM-Systému. Těžiště zisku zde spočívá v rozdílu ceny zástavního listu při jeho nákupu a předčasném prodeji na některém z dvou výše uvedených kapitálových trzích.
- **Likvidita** – hypoteční zástavní listy patří mezi veřejně obchodovatelné cenné papíry, což umožňuje jejich majiteli, aby je kdykoli prodal. Pokud tedy budete potřebovat hotovost blokovanou v HZL ještě před jejich lhůtou splatnosti, můžete se k ní jednoduše dostat.

Hypoteční zástavní listy nemají žádnou výpovědní lhůtu. Protože se s nimi obchoduje na pražské burze nebo na RM-Systému, lze je kdykoli v obchodní dny na těchto trzích prodat. Je možné přitom využít například služeb obchodníků s cennými papíry. O možnosti odkupu HZL lze získat například na pobočce banky, která jej vydala. Při předčasném prodeji je nutno počítat s možnými poplatky banky nebo obchodníka s cennými papíry.

Hypoteční zástavní listy jsou upraveny *zákonem č. 190/2004 Sb., o dluhopisech, ve znění pozdějších předpisů*.

HZL je možno (obvykle již v nominální hodnotě 10 000 Kč) zakoupit na vybraných pobočkách emitující banky nebo na veřejných kapitálových trzích (burza, RM-Systém).

Literatura

DVOŘÁK, P. *Bankovníctví pro bankéře a klienty*. 3. přeprac. a rozš. vyd. Praha: Linde, 2005. ISBN 807201515x.

KALABIS, Z. *Základy bankovníctví. Bankovní obchody, služby, operace a rizika*. Brno: BizzBooks, 2012. ISBN 978-80-265-0001-8.

KANTNEROVÁ, L. *Základy bankovníctví. Teorie a praxe*. Praha: C. H. Beck, 2016. ISBN 978-80-7400-595-4.

LANDOROVÁ, A. a kol. *Obchodní bankovníctví*. Liberec: Technická univerzita v Liberci, 2007.